

af mindre end 20 Aar ere gaaede tabte gennem Overformynderierne, og alle de Umyndige, som have lidt Tab paa denne Maade, vilde efter en Bevilling som den foreslaaede være berettigede til at komme til Statskassen og forlange Erstatning (Stemmer: Ja!). Ja, siger de Herrer, naar de saa faae at see, at det er store Summer, ville de forstrækkes derover; man kjender aldeles ikke hele dette Forhold. Har den Tilstand været lovlig, hvormed Pengene ere tabte, saa maae de fra Statens Side være tabte, og der er da ikke Andet at gjøre end at rette Lovgivningen. Seg beklager, at Regjeringen er kommen til at stille et Forlangende af den Art, istedetfor at komme frem med et Forslag til Lov om en bedre Forvaltning af Overformynderierne. Det er aabenbart, at man her bereder sig en hderst vanskelig Stilling ved denne Bevilling. Seg kan ikke stemme for den. Vi have hørt, at den ærede Folkethingsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (K. C. Larsen) har udtalt sig netop paa samme Maade. Man føler det Uhyggelige i Stillingen ligeoverfor disse Myndlinger, og det gjør jeg ogsaa; jeg skulde for min Part være villig til, om de ærede Medlemmer vilde sthyde sammen og betale Tabet, ogsaa at give mit Bidrag; det er en ganske anden Sag. Men man skal ikke her lade sin Følelse for de Umyndige friste sig ind paa at afgjøre igjennem en Bevilling et Spørgsmaal, hvis Omfang man ikke kan overse og bedømme.

Den Sag, som bragte mig til at forlange Ordet, er den forlangte Bevilling af en vis Sum, som stilles til Ministeriets Raadighed for at komme til at beskæftige Straffefangerne paa en anden Maade end hidtil. Jeg skal, førend jeg gaar nærmere ind paa Sagen, blot gjøre opmærksom paa, at den første ærede Taler i denne Sag idag (Kindahl) udtalte sig ikke ganske rigtigt, naar han lagde, jeg troer baade Justitsministeren og mig i Munden, at vi igaar skulde have sagt, at vi „blot“ toge Hensyn til den Fordeel, som vandtes for Fangerne ved denne Beskæftigelsesmaade. Det er ikke „blot“ Fordelen, vi tage Hensyn til; idetmindste gjør jeg det ikke, og jeg har heller ikke hørt Noget af den høitærede Justitsminister, som gif-

te ind paa, at det „blot“ er Hensyn til Fordelen, som han tager; men han tager, som det er hans Pligt, og som det er vor Pligt i Forening med ham at gjøre, et fornuftigt Hensyn til den Fordeel, som kan høde lidt paa de overveiende Udgifter, Staten har til disse Straffeanstalter. Det er en stor Forskjel, og dette „blot“ fik en saa stor Betydning i det ærede Medlems Mund, at det er af Bigtighed strax at tage det bort. Det, som jeg fraraadede den ærede Justitsminister, og det, hvori han fulgte — saavidt jeg forstod ham — mine Udtalelser, var ikke her at tilsigte Nogetsomhelst med Hensyn til Contractsforholdet med Entreprenøren; dersom han ikke her kan faae denne Bevilling saaledes, som den er opstillet, uden ved at indgaae den Art løse Forpligtelser, som her kan henkastes ved Udtalelser, maa han hellere undvære den; thi han vil da være usikker, idet han skal arbejde videre paa den givne Basis. De ærede Herrer have hørt af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (K. C. Larsen), hvorledes han antager, at den lovlige Tilstand er mellem Fængslerne og Haandværkerne i det Hele, og hvori han søger Beroligelse for Haandværkerne. Seg skal ikke indlade mig paa at undersøge det mere eller mindre Rigtige deri; men det er ganske vist, at det er den Betragtningssmaade, der ligger nærmest. Er denne Retstilstand tilfede, er der jo ikke noget Begrundet i Haandværkerens Frygt, indtil en hderligere Udvikling af dette Forhold finder Sted; for de egentlige Haandværkere kan der desuden ikke være nogen egentlig Fare, fordi Fængelskræfterne fornuftigviis ikke kunne blive benyttede paa en Maade, som griber ind i deres Virksomhed, medmindre man skulde følge de ærede Herrer som foreslaae Udstykningsveien, thi jo mere man udstykker, desto mere kommer man ind paa det egentlige Haandværksgebeet, og jo mindre man udstykker, desto mindre farlig i den Henseende bliver Straffeanstalternes Virksomhed. De ærede Herrer ere enige med os og vi med dem, at forsaavidt det er muligt at skaffe Straffeanstalterne Arbejde for det Offentlige, saa at Staten selv kan beskæftige Fangerne, maa dette være det Rette og Fornuftige, men selv om man holder fast ved det, og selv om man i dette Øieblik